

Nevydařený výlet

Od začátku do konce. I když to tak původně nevypadalo. Ten člověk si koupil v Německu zánovně obytný automobil a když se tady všechno zařídilo, zaregistrovalo a připravilo, vyjela rodina na výlet. Kdesi na odpočívadle u dálnice automobil zastavil a všichni se chtěli nasvačit. Najednou vyšlehl plameny a vozidlo začalo hořet. Přijeli hasiči i policie, oheň byl uhašen, vozidlo prohlédnuto, požár vyšetřen a pak už zbyly jen oči pro pláč. Havarijní pojištění se totiž nekonalo.

Nakonec majitel obytného vozu dohodl s policií, že ohořelý vůz odstraní do deseti dnů sám. Ti s tím souhlasili. Když však po týdnu přijel s odtahovkou na místo, bylo prázdné. Pak se dozvěděl, že nedlouho po požáru bylo vozidlo odtahováno a sešrotováno. Napsal nám o tom dopis: „Moje vozidlo bylo odtahováno bez toho, abych byl kýmkoli vyzván k jeho odstranění. Souhlas k sešrotování

jsem samozřejmě nikomu nedal. Mám adresu autoservisu, který odtah provedl a zjistil jsem, že odtah u něj objednala firma, která má na starosti údržbu dálnice. Jak mám postupovat proti nim, když vozidlo bylo ještě opravitelné a mně vznikly další náklady se zajištěním odtahu, který byl zbytečný?“

Jako vždycky je dobrá rada drahá a vypadá to na mnohaleté souzení. Otázka je s kým a o kolik. Dohoda s policií o odstranění ohořelého vozidla zřejmě nebyla úplně ta pravá. Vrak stál na něčím pozemku a bylo tedy zřejmě třeba se dohodnout s tím, komu odpočívadlo s parkovištěm patří. Náš nešťastník měl za to, že dohoda s policií je dostatečná a že ti o tom vlastně rozhodují, případně to zařídí. Jinou otázkou je, zda majitel parkoviště mohl bez dalšího vozidlo, které mělo registrační značky, dát odtáhnout a sešrotovat. Zjistit, komu ohořelý obytný vůz patří, pro něj nebylo jistě nic složitého, zvláště když policie o požáru věděla a měla o tom podklady. A silničáři jsou s policií zpravidla v úzkém kontaktu.

Autoservis, který odtah zajišťoval a zařizoval zřejmě i sešrotování, taky tak docela úplně bez viny nebyl: odtah si sice u něj objednal správce silnice – respektive správce odpočívadla, ale bylo evidentní, že vozidlo není jeho a že někomu patří. Prozíratelný šéf autoservisu s odtahovkou by se asi pídil po vlastníku vozidla a chtěl by mít jeho souhlas. Na vlastní odtah měl objednávku – to bylo jistě v pořádku. Objednat sešrotování však mohl jen ten, komu vozidlo patří, případně k tomu mohla dát příkaz policie – přirozeně na vlastní odpovědnost. Konečně provozovatel vrakoviště také nemohl jen tak bez dalšího sešrotovat něčí vozidlo, třeba ohořelé.

Asi bychom zjistili, jaká byla objednávka odtahu a kdo zadal sešro-

tování vraku. Zjistili bychom i autovrakoviště, kde vozidlo nakonec skončilo. Opatřili bychom i fotodokumentaci hasičů, z které by bylo možné posoudit, zda byl ohořelý vůz schopen opravy, kolik by asi stála a jaká vůbec byla cena ohořelého auta. Ta totiž jediná mohla odpovědět na otázku, zda to všechno za to stojí.

Koho ale žalovat a jakým podílem, nebo snad všechny – jak říkáme solidárně – to pak bude značně složitější. Černý Petr by asi nakonec skončil v rukou vlastníka odpočívadla, který rozhodl o odstranění obytného vozu, aniž

jednal s jeho majitelem. Jistě ho k tomu neopravňovalo jen to, že někdo zastavil na veřejném odpočívadle a auto – byť ohořelé – tam ponechal. Požár obytného vozidla v místě vzbudil značnou pozornost a vlastník odpočívadla o něm věděl, případně podrobnější informace mohl přece snadno získat od policie. Tak jistě porušil přinejmenším už povinnost předcházet škodám

podle § 415 občanského zákoníku a ne naopak škodu způsobit sešrotováním vozidla.

Docela možná ale že by nám pomohl i § 228 trestního zákona: „Kdo zničí, poškodí nebo učiní neupotřebitelnou cizí věc a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok...“

A dostáváme se zase zpátky právě k tomu, jaká tedy byla škoda, která sešrotováním obytného vozidla opravdu vznikla. Pokud nebyla „nepatrná“, mohlo by jít právě o tento trestný čin: § 138/1 trestního zákona totiž za škodu nikoli nepatrnou považuje škodu dosahující částky nejméně 5 000,- Kč. Jestliže tedy ohořelý vůz měl větší hodnotu, o tento trestný čin by šlo.

Případně trestní odsouzení toho, kdo dal příkaz k sešrotování vozidla by jeho majiteli pomohlo i v náhradě jeho škody: mohl by se připojit k trestnímu řízení se svým nárokem a pokud by trestní soud skutečně pachatele odsoudil, uložil by mu i nahradit způsobenou škodu. To by ovšem soud udělal jen za předpokladu, že by výše škody byla správně zjištěna: tak by asi bylo nejlepší, kdyby majitel ohořelého vozu dal posoudit cenu a výši škody znalci, a podle znaleckého posudku by pak náhrada byla přiznána.

Takže otázek mnoho, odpovědi nejasné a zatím neurčité. Pro nás však zůstává varováním, aby naše odtahovka, pokud ji servis má, nejezdila jen tak pro někoho a zejména nevozila auta k sešrotování, pokud k tomu není souhlas vlastníka vozidla. Ani případný úspěšný závěr soudního řízení po mnoha letech nevrátí vynaloženou energii, ztrátu času a obíže se sporem spojené. Máme přece důležitější věci na práci.